

Пригнѣхъ едного си колъю за да ги сложи по лесно. Но тѣ бѣхъ толкозъ тежки, што истрѣва ги и паднахъ, та звекнахъ като ся ударихъ ю подѣтъ.

Безсумявнѣ тѣзи дисагы бѣхъ ся много поврздили отъ силныйтъ ударъ въ наставялото нещастіе на коляскатъ, или пакъ мѣшина та имъ не была истрита и червоѣдена отъ прогиваніе; знайното е обаче това че тѣ бѣхъ ся спускали на едного си кюше и много жытици ся изсипахъ отъ тамъ та ся прѣснихъ изъ стапкѣхъ съ едно благодарително издрънко-ливаніе.

— Колко жытици! повика Янка неволно, когато зѣнцытъ на очитѣ ѣ свѣтахъ при видѣтъ на драгоценныйтъ металлъ, безъ обаче да мине прѣзъ умѣтъ и ѣ най малката ко-рыстолубива идея.

— Наистинѣхъ, отговори Яковъ малко усмихнутъ, и много хубавы, сега много-скоро излизѣ отъ зараванатъ. Я ги вижъ, господжиде!

И слугата за потвърденіе на думитѣ си събра една шепа жытици, които свѣтахъ прѣдъ свѣтитѣ и ги врачѣ на момѣхъ.

Янка ги зе и започна ги съ любопытство. И тѣ бѣхъ дѣйствително хубавы, новы ливенички, по отсѣчени, съ съ всички почти образы на сѣмъ свѣтъхъ и сѣмъ. Имаше френскы луизы отъ по дваетеетъ и четири и по четирднестъ и осмъ франга, испанскы жытици и минцовѣ и другы еще пѣ-ры, които да изброяваме щѣше да бѣде дълго и широко.

Възможно ли е, всички тѣзи да сѣ на господари ти? повика Янка, която нито на сѣнь не бѣше виждала толкози пары.

— Всичкитѣ ли? каза слугата, който не бѣше разбралъ добръ значеніето на попытваніето, което му направѣ момѣта.

— Момѣта повтори попытваніето си.

— Но господарѣтъ ми, господжиде, има хылиды нѣтъ пов-